

nu skal jeg kun gjøre den Bemærkning, at ganske vist vil man ved at henvende sig til en Jurist kunne komme til at betale det Responsum, man faar af ham, men for mig har denne Fremgangsmaade: saa en Fordel, som jeg ikke vilde statte ringe, dersom jeg kom i et saadant Tilfælde, nemlig at man ikke derved giver Ministeriet Anledning til at paa- noede andre Kommuner en Afgjorelse i Overensstemmelse med Ministeriets Besvarelse. Jeg kan paa ingen Maade have Nogetsomhelst at indvende mod, at Odense Kommune har henvendt sig til Ministeriet, men hvad der er det Mislige ved denne Sag er, at Ministeriet ved et halvt Aar efter at offentliggjøre sit Svar til Odense Kommune paa en vis Maade derved har fremtvinget en Veiledning for de øvrige Kommuner, hvorved der er kommen Uro i Leiren med Hensyn til disse Bøningsforhold, som paa ingen Maade tidligere var tilstede; og hvorved der er blevet Tale om Efterkrav og forholdet Bø. o. s. v., Noget, som der tidligere slet ikke har været Tale om. Der er altsaa denne Forskjel mellem at henvende sig til en Jurist og til Ministeriet, at man i første Tilfælde maasse nok kommer til at betale Noget derfor, men saa gaar man heller ikke udenfor sit eget Omraade med Hensyn til Sagens Afgjorelse. Særligt var det ingenlunde min Mening i mindste Maade ved mine Ytringer at ville sige Noget til Forsmindskelse for den Agtelse, man kan have for Ministerens juridiske Indsigt, men det kan paa den anden Side heller ikke negtes, at der kan være noget forskjellig Mening om de forskjellige Ministres juridiske Indsigter, og jeg skal for mit Vedkommende tilstaa, at jeg netop nu har stillet min Forespørgsel, fordi jeg i saa Henseende har stor Agtelse for den nuværende høitærede Minister, og det ikke alene som Jurist, men ogsaa som Medlem af den lovgivende Magt. Jeg har for at fremkalde en fornyet Overveelse netop rettet min Forespørgsel til ham, fordi jeg antog, at han i saadanne Tilfælde overgik den Minister, som havde Portefeuillen i sin Tid, da Svaret blev givet, og som ikke var den samme, som var Minister, da Loven blev vedtagen,

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Jeg kan ikke andet end være den ærede Spørgsørger taknemlig for hans sidste Bemærkning, idet jeg dog maa tilføie, at netop da der her er Spørgsmaal om en juridisk Opfattelse, kunde maasse den Omstændighed, at det ærede Medlem — maasse med Urette — tillagde mig større juridisk Dygtighed end den Minister, som afgjorde Sagen, ikke blive til Gavn for Sagen, thi derved maatte jeg jo være naturligvis opfordret til mere at se Sagen fra en rent juridisk Side, og det er denne, som jeg for har tilladt mig at fremføre. Derimod kunde man jo sige, at naar Sagen kom til Ministeriet, som ikke i den Henseende var naturlig opfordret til at tage strenge juridiske Hensyn, vilde man lettere kunne komme ind paa de andre Betragtninger, som det ærede Medlem nu anførte. Dette skal jeg imidlertid ikke længere dygle ved, men jeg maa tilstaa, at det gjorde mig ondt at høre, at der endnu skulde her ske Uro omkring i Landet. Noget Saadant kommer jo ofte uventet for En, og jeg har nu levet i den Forestilling, at der i alt Fald ikke var Uro paa dette Øbet, lige som det heller ikke forekommer mig, at nogen saadan er fremkommen i alt Fald ikke i nogen foruroligende Grad ved den Afgjorelse, som her fandt Sted, især saaledes som jeg tillod mig, at udtale min Mening om Stillingen for Ministeriets Afgjorelse overfor de vedkommende Skolebestyrelser. Jeg kan nu ikke skjønne rettere, end at denne Sag er gaaet sin ganske overordentligt naturlige og simple Gang. Der er en Skolebestyrelse, som har ønsket at høre Ministerens Mening; Ministeren har sagt sin Mening, og Skolebestyrelsen har fundet, at det var rigtigt at slutte sig dertil (S. M. Mørk: Det veed man jo ikke?). So det veed man, ellers var man gaaet en anden Vej; thi der er andre Veie aabne, der er imidlertid ikke gjort nogen Bemærkning derved, men man har fulgt den angivne Vej, og jeg ser ikke rettere, end at den Skolebestyrelse, som det ærede Medlem talte om, jo meget godt kan gaa til Domstolene; jeg veed ikke, hvilken Skade der er lidt ved, hvad der allerede er sket. Det